

lands brachten. Het comité wees er op, dat deze meening geheel „erroneus” was door de bepaling, dat hij die spetie naar de Oostzeelanden zond, een cautie van driemaal het uitgevoerde bedrag in metaal moest stellen.

De tweede afdeeling wees op de moeielijkheden, veroorzaakt door het gebrek aan kolen. Alle fabrieken waren namelijk hier ingericht op het stoken met kolen en niet met turf. De kolen kwamen vóór de omwenteling uit Engeland. Thans zou men ze uit de Zuidelijke Nederlanden moeten betrekken. Maar de Fransche representanten in die gewesten hadden alle kolen in het land van Brabant, Vlaanderen en Luik in requisitie gesteld. Het comité wilde, dat men zich tot de representanten hier te lande zou wenden om hen over te halen hunne collega's te bewerken, dat zij die kolen, die voor deze gewesten geschikt waren, zouden vrijlaten. Of er aan de representanten geschreven is en welke uitwerking deze brief gehad heeft, is niet bekend.

Behalve gebrek aan kolen was er ook gebrek aan turf. De firma Severijn van der Kloot en Zoon gaf aan den raad kennis, dat zij wegens gebrek aan brandstof haar zoutkeet zou moeten sluiten. Het stadsbestuur besloot nu „ten einde de burgerij niet in zeer aanmerkelijke verlegenheid te brengen” de lading van drie met Friesche turf beladen schepen, waarvan twee voor Zeeland en een voor Gelderland bestemd waren, in beslag te nemen. Deze turf zou dan aan de firma Severijn van der Kloot en Zoon verkocht worden.

Om den voorraad van granen binnen de provincie zooveel mogelijk te vermeerderen hadden de provisioneele representanten van het volk van Holland besloten den invoer van tarwe en roggemeel gedurende het jaar 1795 vrij te laten. In de stad Rotterdam bevonden zich, blijkens een opgave van Dinsdag 5 Februari door het stadsbestuur aan het comité van algemeen welzijn in den Haag verstrekt, 1123 last rogge, $54\frac{1}{2}$ last roggemeel, 62 last tarwe, 16 last haver, 9 stuks slachtbaar rundvee behalve 18 stuks, die reeds aan de slaggers verkocht waren, 16 boerenwagens en 186 paarden.

Bij de vele behoeften, waaraan voldaan moest worden, had deze voorraad niet veel te beteekenen en ook met den invoer van granen uit andere provincies en uit het buitenland